

9.

Restat nunc, ut instituto ab initio proposito satisfacturi de altero errorum genere videamus. Redolet id autem astrologiam, non illam quidem „crassam et diffamatam, quae non modo singulis hominibus, verum etiam totis regnis atque imperiis, quaecumque ipsis prospera vel adversa evenire possunt, ex positu astrorum in ipso nativitatis articulo destinare audet“, sed subtiliorem, quae rarioribus tantum et, ut ita dicam, exquisitis rerum coelestium spectaculis, praecipue coniunctionibus planetarum, quae magnae et maxime appellantur, vtitur, iisque eventuum maximorum et summe memorabilium in mundo sublunari ciendorum aut saltem praecinendorum vim tribuit. Haec, si diis placet, sublimior astrologia nuperrime nacta est patronum novum, qui quidem expressis verbis se ei addictum non profitetur, at eins tamen causam ita agit, ut illius antiquitatem pariter cum auctoritate serio et magna contentione adserere conetur. Quae autem ad id efficiendum in medium adfert, eorum summa huc reddit.

Per antiquam esse auctoritatem coniunctionibus planetarum attributam generatim inde colligit, quod eius vestigia in reliquiis traditionum veterum appareant, eaque vestigia in honore, qui numeris 19 et 60 ab antiquitate habitus sit, reperit. Horum nempe numerorum cum periodis, quas Saturnus et Iupiter in coniunctionibus suis tenent, connexionem satis manifestam esse. Etenim binas eiusmodi coniunctiones sibi invicem proximas intervallo 19, 85 annorum seiungi, idque tempus simplicis periodi esse, triplicem ergo 60 circa annos confidere, quibus elapsis coniunctiones ad idem (prope) eclipticae punctum restituuntur.

Specialiter opinio, qua coniunctiones potentissimorum planetarum, Saturni et Iovis, pro epochis memorialibus seu indicibus eventorum maximorum habentur, nostro astrologiae defensori antiquissima videtur attingere tempora, quamquam eius originem ad veram suam aetatem non nisi difficulter aut omnino non reduci posse haud negat. Ac licet Ptolemaeus in